

2011. Húsvéti szám, 64. évfolyam

Jőjjetek

Helyzetjelentés a válságból

Félreverik a harangot Hollandiában!

Vianenben használhatatlanná vált a “Magyar Otthon” - a gyülekezeti terem - miután egy fa rádőlt. Anyagiak hiányában legalább is egyelőre kilátástalan a helyzet. A “Jőjjetek” húsvéti számának közreadásával tájékoztatunk a súlyos gondról. Mert ami ott történik, az mindannyiunk ügye, egyfajta bizonyítási kötelesség a felnőtt keresztyénné válás folyamatában – egy önfenntartó gyülekezeti közösség felelősségvállalása!

Imádkozzunk, hogy az Úristen kegyelméből tovább is szólhasson az Íge magyarul!

Atyafiúi tisztelettel

Dr Békássy N Albert a NyEMRLSz világi elnöke.

Mi történt a Viáni Magyar Otthonban?

<http://www.federatio.org/vianen.html>

Szombaton 2011. márc. 19-én egy önkéntes csapat három fát akart kivágni, hogy megóvja az épületet. A harmadik fa esés közben megfordult és ráesett az épületre. A konyha, a nagy terem és a nagy terem mögötti szoba, mind használhatatlanná vált. A tető teljesen beszakadt. Az épület u.i. egy fém vázra van rögzítve és ez a váz részben behorpadt/berepedt. Hála a jó Istennek személyi sérülés nem történt az önkéntesekkel! Szakmájuk kertészet és számukra váratlan meglepetés volt, hogy a fa másfelé dőlt.

Az alpolgármester – aki még aznap kiszállt helyszínelni - felelőségünkre figyelmeztetett: netán valakit baj érne amikor belép a tönkrement épületbe. A biztosító is küldött ki szakembereket, hogy ellenőrizzék a villanyvezetékét és a gázt, azt legalább biztonságossá tegyék. Hétfőn márc. 21-én reggel pedig már Viánién volt a biztosítónk kárfelbecsülő mérnöke, aki természetesen egy kivitelező szakemberrel együtt tartott helyszínelést. Nem sikerült teljesen felmérni a kárt, mert az épületen belül a mennyezettől nem láthatták a tetőszerkezetet. Közben a fűtést és a

világítást a szerelő ideiglenesen működőképessé tette a kis teremben. Most azt használhatjuk, ameddig a "Bouw en woning toezicht" engedélyezi. Nagyobb összejevetelt viszont nem tarthatunk. Hála a jó Istennek, volt 17 önkéntes, akik a szerencsétlenség után egy hétre szombaton segítettek levenni mindent ami a mennyezeten volt: a lemezeket, lámpákat stb. Az önkéntesek közt két szakember is volt, akik a munkát irányították. Közben minden üveget és összetört tárgyat begyűjtöttünk. A nagy kár sok, 10 – 12 m³ szeméttel járt! Következő hétfőn márc. 28-án ismét jött a mérnök a kivitelezővel: biztató, hogy a kár nem nagyobb mint gondolták. Ennek vetületében feltételezhető az épületet részleges visszaállítása.

Most arra várunk, hogy mekkora összeggel számol a kivitelező, amit aztán a kárfelbecsülő mérnök ajánl a biztosítónak s végül abból mit és mennyit fogad végül is el a biztosító!

- **Úgy látom, Isten most döntőhelyzet elé állított.** Olyen döntés elé, amit már lehet, hogy régebben meg kellett volna tennünk. De most haszthatatlanná vált!

A Hollandiai Magyar Protestáns Lelkigondozói Szolgálatnak nincs anyagi tartaléka, k.b. még olyan 6 hónapig lettünk volna fizetőképesek. Az alapköltségek fedezésére havonta 1.200 €-ra van szükségünk. Az utóbbi években csökkent úgy a támogatóink száma mint adománya. Azok, akik a múltban nagyobb összegekkel támogattak - elmentek a minden élők útján, meghaltak. A termet az új törvények miatt nem adhadjuk bérbe, mint ahogy a múltban tettük. Így a döntő kérdés ez:

- **Miért építsük vissza az épületet, ha majd nem tudjuk fenntartani?**

Hangsúlyozom, mindenki önkéntesen dolgozik. A magyar protestáns szórványközösség nem tartott fenn sem lelkészt, sem kántort, sem gondnokot; nem fizetett egyházfenntartói járulékot (egyházadót). Az utóbbi években 20-25 személy rendszeres adományt küldött. Idáig a megállapítás - nem ítékezés. Eddig úgy dolgoztunk mint lelkigondozó "Alapítvány". De most elértünk az út - ennek az állapotnak - a végére.

Nem lehet felelősen fenntartani az épületet és a területet, ha a szükséges összeg hiányzik. Havi 10€ támogatással kalkulálunk, ami csak akkor elég, ha legalább 120 ember vállalja és meg is ad ennyit. Ez az adomány az állami adóalapból pedig levonható!

Kérdőívet adok a kedves olvasó kezébe, mielőtt döntésre az Alapítvány elé kerül a kérdés. Fel kell mérjük, mekkora hordereje van a közösségünknek. Szives válaszát kérem, küldje vissza a H.Tollensstraat 20, 3521 XX Utrecht, címre.

✂-----

Tisztelt Hölgyem/Uram – Kedves .....

1. Fontosnak tartja-e, hogy legyen Magyar Otthon? **Igen** **Nem**
2. Fontosnak tartja-e, hogy legyen magyar református istentisztelet? **Igen** **Nem**
3. Vállalja-e havonta 10 €-val támogatni a Magyar Otthont? **Igen** **Nem**

_____
Aláírás

_____
Keltezés helye és ideje

_____
Lakcím, telefonsz.

- **A Húsvéti istentiszteletet sem tarthatjuk meg a Magyar Otthonban**

Helyette Dr K.W. de Jong kollega, aki két évig tanult Budapesten a teológián, felajánlotta ingyen a “**De Hoef**” nevezetű templomát: Cím **Hogeweide 6, 3542 BC, Utrecht, Leidsche Rijn** internetes oldaluk www.kerkenindehoef.nl

Holland nyelvű útleírást a www.uitvaartverzorgingleidscherijn.nl honlapján található. Az oldal alján “route”re kell katintani.

Húsvét első vasárnapján, április 24. tehát PONTOSAN **14:00 órakor** kezdünk. Kérünk mindenki időben érkezék! Az istentisztelet keretében két felnőttet konfirmálunk és az Úr szent vacsoráját is kiosztjuk mindazoknak, akik ezzel élni kívánnak.

Istentisztelet után maradhatunk a teadélutánon. Szokásunkhoz híven hozhatunk süteményt és színestojást. A gyermekeknek a Hoefba is eldughatjuk a tojásokat.

A változások között a húsvét hitvallása változatlan: **Hiszem büneink bocsánatát, testünknek feltámadását és az örök életet. Így ünnepeljünk.**

Elérhetőségek:

- **BUSZ:**Utrecht Centraal station, busstation zuid. Stadsbus 26 GVU richting Vleuterweide. Halte Burgemeester Verderlaan. Kiszállás után jobbra követni az utat. Átmegy a Burgemeester Verderlaan a Hogeweidebe s 175 méter után ott van a 'de Hoef'.

GÉPJÁRMŰVEZETŐK: figyelem, hiányzik a navigációs lefedés!

- **Délről** az A2-es autópálya, 8-as lejáró. A lejáró végén balra (az autópálya feletti hídon át). Utánna rögtön jobbra a lámáknál, Langerak irányában. Ennek az utnak a végén a lámpáknál csak balra lehet menni. Kb. 300 méter után az első lámpáknál jobbra fordulni a **Hogeweidevalei nevű utcára**. Balra a 8-as szám alatt lehet parkolni, a Rijkswaterstaat parkolóhelyén. Kb. 200 méterre a 6-os házszám alatt található egy régi parasztház: **ez a templom**.
- **Északról** az A2-es autópálya, 8-as lejáró (Utrecht-Papendorp-Langerak). A lejáró végén a lámpáknál egyenesen. Kb. 300 méter után az első lámpáknál jobbra, a **Hogeweidevalei nevű utcára**. Balra a 8-as szám alatt lehet parkolni a Rijkswaterstaat parkoló helyén. Kb. 200 méterrel toább a 6-os házszám alatt található egy régi parasztház. Ez a templom.

Húsvéti készülésre

A következő oldalakon közölt elmélkedést-áhítatot és a husvéti hagyományismertetőt Laskóti Zoltán írta, aki 23 éves Erasmus diák a Kampeni teológián (Vrijgemaakte Kerken). Kárpátaljáról származik, Debrecenben harmadéves teológus. Már 3 éve hazajár szolgálni, ott is szeretne majd véglegesen szolgálatban állni. Szívesen jár Viáenenbe is és közöttünk szeretettel forgolódik az igeszolgálattal.

- **IGEOLVASÁS Jn 20, 11-18.**

Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; És látá két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala. És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt. Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához és mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki.

Szeretett Testvérek!

Hallottatok-e arról a félnótás emberről, aki fényes délben lámpást gyújtott, és a piactéren fel-alá szaladgálva egyfolytában ezt kiabálta: *Keresem az Istent! Keresem az Istent!* Mivel sokan voltak körülötte, akik nem hittek Istenben, harsány nevetés tört ki. „Hát elveszett?” – kérdezte egyikük. „Elfutott, mint valami gyerek?” „Vagy talán elbújt? Megijedt tőlünk?” – kiabáltak és nevetgéltek össze-vissza. A bolondos ember közéjük ugrott, szűrös szemekkel rájuk nézett, és így kiáltott: hogy hová lett Isten? *Megmondom nektek: megöltük!* Ti, és én! **Mindnyájan gyilkosaivá lettünk!** Nem tévelygünk-e a végtelen semmiben? Nem vesz-e körül az üresség lehelete? Nem kell-e fényes nappal lámpást gyújtani?

Ez a részlet Friedrich Nietzsche egyik könyvéből és a felolvasott bibliai szakasz egy ponton igen-igen hasonlítanak egymásra. Mindkettőben Istent keresik. *S mindkettőben egy halott Úrról van szó.*

Magdalai Mária, ha nem is lámpással a kezében és nem is a piactéren, de a sírboltba behajolva keresi Jézust. Sírva keresi a számára halottnak hitt és halottnak tudott Urat. Sírt, mert **számára nem volt más, csak a halál megrendítő és kiábrándító ténye.** Azé a halálé, amely elragadta azt, akit annyira szeretett. Mária számára nem maradt más, csak a halál brutalitása, amely kettéhasította a reményeket, az együttlét lehetőségét. Számára minden elveszni látszott, a halál valósága és mindent megsemmisítő ereje diadalmaskodni látszott Márián. De mégis, mégis kereste éppen a halott Urat. Vajon miért? **Mihez kezdene Mária egy halott Úrral?** A többi evangélium híradása szerint az asszonyok azért mentek a sírhoz, hogy zsidó szokás szerint illatos kenetekkel kenjék meg a holttestet, de János evangéliuma nem ejt erről szót. **Itt nincs másról szó, csak a sírásról.** A gyászról, a fájdalomról, a reménytelenségről.

Keresztyén Testvéreim! Ez a hit deficitje, ez maga a csőd. S ez nem csak Magdalai Mária kudarca. S a halottnak tűnő Isten sem a félnótás ember problémája. **Ez mindannyiunk hitének csődje és kudarca lehet. Mindannyiszor, amikor a múlandóság és az enyészet üres sírboltjában keressük életünk értelmét.** Mindannyiszor, amikor kiábrándulva és sírva egyik élettelen és életképtelen lehetőségtől a másikhoz fordulunk segítségért, ideig-óráig való enyhülésért, vagy éppen csak ezért, hogy sírhassunk. **Hogy sirathassuk önmagunk csalódottságát, amelyet megoldást kínáló bálvány cserbenhagyása okozott.**

S hitünk csődje lehet az is, ha mi is csak egy halott Jézust keresünk. Ha úgy hallgatjuk éppen a húsvéti evangéliumot, mint egy régi kor erkölcsi üzenetét, mint ünnepi szavakat, amelyek emlékeznek, amelyek visszavezetnek a múltba, felelevenítik az emlékeinket, s nem pedig minket, magunkat elevenítenek meg. *Hitünk deficitje lehet az, amikor az imádság csupán közösségi összetartozást szimbolizáló aktussá válik, amikor az igehirdetést emberi együttélést szabályozó útmutatásként hallgatjuk.* Igen, szeretett testvéreim, **ettől lesz számunkra halott**

Jézus, ettől válik számunkra halottá maga az Isten, amikor odaállítjuk a többi lehetőség közé, amelyeket a világ kínál fel nekünk megváltási alternatíva gyanánt. Amikor Jézus Krisztus egy lesz a nagy erkölcsi tanítók közül, s amikor keresztyén hitünk valahová tartozássá, és csupán valamiben való hitté silányul. Ez egy **halott hit, ez egy üres sírboltban való, kétségbeesést szülő keresgélés.** Ez az, amikor magdalai Mária sírva keresi a halottnak hitt Jézust, mert nem tud valójában mit kezdeni a feltámadás eshetőségével. Túl racionális, vagy túl kétségbeesett ahhoz, hogy el merje hinni: feltámadt a Mester, Isten nem csak élő Isten, hanem megelevenítő Isten is.

De Mária **hátrafordult.** Hátrafordult és meglátta Jézust. S ez a mozdulat ez a helyzetváltoztatás eljuttatta őt a nagy felismeréshez, a nagy találkozáshoz. Még ha nem is ismerte fel azonnal Jézust, még ha először magának Jézusnak, a feltámadt Jézusnak kellett Máriát megszólítani, mégis ez az elmozdulás, ez a szószerinti holtpontról való kimozdulás vezette el őt a kétségbeeséstől a meggyőződésig, a bizonytalanságtól a biztos tudásig: Jézus feltámadt. Jézus él! Megbukott minden racionalitás, megcáfolódott minden ésszerűség, a földi fizikai törvények érvényüket veszítették, az üres sír elcsüggesztő valósága immár a feltámadás, az élet bizonyítékává lett. **A halál, mint utolsó tapasztalat meghalt. S ez van az üres sziklasírban!** Keresztyén Testvéreim! Nem erre van nekünk is szükségünk? **Nem ez a holtpontról való elmozdulás formálná át haldokló hitünket? Nem erre a megszólításra várunk akár tudatosan, akár tudattalanul mi is?** Nem arra lenne szükségünk, hogy átérezzük és megéljük: a feltámadott Krisztus szól hozzánk, személy szerint énhozzám? Hogy a vallásos beszédből végre egyszer személyes üzenet legyen? Hogy a feltámadás és az örök élet ne csupán elvont és homályos elméleti dolog legyen, hanem olyan valóság, ami megragad engem, és magával sodor? **Nem arra várunk mi magunk is, hogy a húsvéti evangélium ne csak érzelem szülte fellángolássá és ünnepi ujjongássá váljon bennünk, hanem egy személyesen megtapasztalt átélt és megélt valósággá?**

Keresztyén Testvéreim! Ehhez hátrafordulásra van szükség. E nélkül nem megy. **Míg csak az üres sziklasírt bámuljuk könnyes szemmel, addig nem láthatjuk meg a feltámadás számunkra is megnyíló titkát.** Amíg egy sírban fekvő, halott urat keresünk, addig nem lesz valósággá számunkra az örök élet és a halál feletti diadal Krisztus által éppen számunkra megszerzett biztos reménysége. De ehhez a hátraforduláshoz, ehhez a földi racionalitásoktól és fizikai valóságtól való elforduláshoz bátorság és bizalom kell. **Bátorság** ahhoz, hogy a kézzelfogható, tényszerű **lehetőségektől oda tudjunk fordulni Krisztushoz,** aki talán a világ számára éppen halott, de éppen keresztyén hitünk, és keresztyén életünk számára feltámadása a legbizonyosabb, a legbiztosabb. **S bizalom** ahhoz, hogy az **Ő feltámadása a biztosíték arra, hogy nem a halál az utolsó tapasztalat, az utolsó állomás, hanem éppen a keresztyén reménység által táplált élet kezdete.** Dietrich Bonhoeffer, a XX. század nagy mártír teológusa, kivégzése előtt, tudván, hogy már csak napok választják el a biztos haláltól, ezeket a szavakat mondta: Ez a vég számomra az élet kezdete. Ez a keresztyén reménység!

Magdalai Mária a feltámadott Jézussal való találkozás után, a bizonyosság tapasztalatával, a megtapasztalt valósággal indul a többi tanítványhoz. **Nem csupán vallásos istenélménnyel, hanem a létét megragadó és megváltoztató Krisztus-megtapasztalással megy a többiekhez. „Láttam az Urat!”** Ez annyi, mintha azt mondaná, láttam a halál legyőzését, láttam azt, amire gondolni sem mertem volna, láttam a számomra felfoghatatlant, az örök élet egy számomra valósággá vált jelét. Mária rövid hitvallásában, örömfelkiáltásában ott van az évezredekén át, a földi nyomorúságba, kilátástalanságba, vagy éppen cinikusságba és kételkedésbe szinte belehasító szózat: ezt el kell hinni, mert ez valóság, mert ez tény. Még akkor is, ha nem tudunk kézzelfogható bizonyítékot adni erre. Igen, mert **ez a keresztyén hit csodája és megfoghatatlansága. Bekiabálni a világba, hogy Krisztus feltámadt, hogy Krisztus valóban él, abba a világba, amelybe az ostoba, félnótás ember azt kiabálta, hogy Isten halott.** Igen, keresztyén testvéreim, ez a mi, a húsvéti evangélium komolyan vételéből fakadó küldetésünk,

felmutatni a világnak a halál halálát. A húsvéti evangélium, a feltámadásba vetett hit, csak akkor és csakis akkor lesz életünk kulcsfontosságú alapja, amikor ezt képesek vagyunk másoknak átadni. Amikor van rá bátorságunk és merszünk arra, hogy világos nappal a világ sok mindent kínáló és árusító piacsterén, a mindent eladni és elhíttetni akaró fényáradat közepette lámpásként belekiabáljunk a zürzavarba és a kételkedésbe: **Krisztus feltámadt! Az Isten él!** Ámen!

Húsvét háza táján járva

Húsvét felé közeledve a legtöbb református rendszerint két dolgot él át, és ezek miatt kényelmetlenül érezheti magát. Először is, reformátusokként **nehezen tudjuk elhelyezni hitéletünkben** az ógyház ünnepeit, a nagyböjtöt, nagycsütörtököt, a nagyhetet, mivel a legtöbb jelentés, ami ezekhez a napokhoz tapadt, nem él a református kegyességi és egyházi gyakorlatban. Másodsor, kivesszük a részünket a keresztyén egyházak sopánkodásából is, miszerint **menyire elvilágiasodott ez az egykoron szép egyházi ünnep is:** a Feltámadás helyett a világ inkább a húsvéti nyúlra, a hímes tojásra, a locsolkodásra figyel.

Mi lenne, ha azt mondanám: **a húsvéti nyúl, a hímes tojás, és a locsolkodás igenis a Feltámadásra mutattak, mikor/mielőtt szokássá váltak?** Mi lenne, ha azt mondanám, hogy **igenis böjtölnünk kell Húsvét előtt?** És mit szólnátok ahhoz, ha a **lelkész Húsvét első napján, úrvacsora előtt elmondana egy (valóban vicces) viccet** – csak úgy?

De csak sorjában: kezdjük a böjttel. Ahogy az advent a karácsonyra, a nagyböjt is **felkészít minket** a Feltámadás Ünnepeére. Ez az időszak (40 nap húsvét előtt; hamvazószerdától nagyszombatig) a Krisztus szenvedésére való emlékezés, **a kereszti titkában, az értünk elvégzett véráldozatban való elmélyedés** időszaka. Méltó tehát, hogy ezt a negyven napot Nagyböjtnek nevezzük. Ugyanakkor az időszak elnevezése, a „böjt”, nem az időszak lényegére utal, és mint olyan, a böjtölés már nem található meg a kegyességi életben (még a római katolikus egyházban sem annyira). Egyébként már a prófétai ígírdetés is rámutatott, hogy **az Isten előtti kedves böjt nem az ételekben való válogatás, hanem az irgalmasság gyakorlása** (Ézs 58). Ezért tartanak a reformátusok „**lelki böjtöt**”, **belső elmélyülést és bűnbánatot**. A nagyböjtben végzett lelki böjt lényege tehát a megfeszített Úrra való koncentráció, **a követésben való elmélyülés, elsősorban lelki készülődés** „a Feltámadással való találkozásra”. Ez a kifejezés onnan ered, hogy a nagyhét az ógyházban a keresztelési előkészület ideje volt, és a nagyhéten felkészült *katekumenusok*at (frissen megtértek) húsvét hajnalán kereszteltek meg. Ezt tudva, **a nagyböjt időszaka kulcsfontosságú arra nézve is, hogy új nézőpontról nézzünk a keresztségünkre**, a feltámadáson keresztül, hisz „*A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.*” Róm 6,4.

A nagyhét számunkra az úrvacsorához készülés, önvizsgálat, lelki megtisztulás ideje. **Nagycsütörtök úrvacsora szereztesének emléknapja** (egy-egy gyülekezetekben nagycsütörtök este és húsvét első napján is van úrvacsora). Német neve, *Gründonnerstag*, az ófelnémet *grinen* (panaszkodni, siránkozni) igéből származik. A római katolikus egyházban a püspök ezen a napon végzi az olajszentelést, és a mise után a harangok mindenhol elnémulnak a gyász jeléül (ezt a magyar néphit úgy őrizte meg, hogy a harangok „Rómába mennek”). **A nagypéntek** Krisztus halálának és szenvedésének ünnepe, a magyar néphit szerint „**a legnagyobb református ünnep**”. Ebben van annyi igazság, hogy váltságunkat ezen a napon végezte el Urunk, de **ez a nap csak húsvétal együtt lehet a „legnagyobb ünnep”, hiszen a feltámadás igazolta, hogy az Atya elfogadta a Fiú értünk bemutatott, önkéntes áldozatát.** Húsvét a magyar nyelvben – jellemzően – a nagyböjt utáni húsevésre vonatkozik. Ilyen tekintetben **az orosz jelentés** sokkal inkább közvetíti az ünnep lényegét: *Vernoje Voszkreszenyje*, azaz **Valóságos Feltámadás. Ez volt az első keresztyén ünnep és az Úr Feltámadása körül alakult ki az egyházi év.** A református Húsvét lényege a Feltámadott

megtapasztalása, a „Vele való találkozás”. Ő ma is, mint az emmausi tanítványoknak, **Igéjében és sákramentumában, a hangtestű (hallható, hirdetett) és látható (sákramentum jegyeiben) Igében szól hozzánk és közli ajándékait: a bűnbocsánatot, az örök élet reménységét, és azt az erőt, ami az új életben való járáshoz szükséges.**

Végül, a jelképekről és a viccről. **A húsvéti tojás** eredetileg **a győztes életet jelképezte**: a tojásban rejtőző életcsíra, ami a maga idejében áttöri a tojás mészburkát, a sziklasírból kilépő, új életre támadó Jézusra mutat, és azért terjedt el piros színben, mert Jézus feltámadása előtt vérrel áldozott az emberért.

A nyúl köztudottan a termékenység szimbóluma, de a húsvétal kapcsolatban két fontos jellemzője is van ennek a jelképnek: a) mivel nincs szemhéja és a pupilláját felhúzza alváskor, azt tulajdonítják neki, hogy sosem alszik. **Örök ébersége az örök életre utalt, és arra a szüntelen várakozásra, amivel a húsvétkor megismert feltámadást várjuk;** b) a nyúl emlékeztet arra, hogy húsvét hajnalán Péter és János versenyt szaladtak az üres sír megszemlélésére (Jn 20,4). **Nekünk is ugyanígy kell sietnünk a Feltámadott Úr felé, aki húsvétkor legyőzte a halált helyettünk és értünk.**

A locsolkodás: már említettem, hogy húsvét hajnala a **frissen megtértek keresztelésének alkalma** volt az ógyházban. Ez az alkalom vált népszokássá, feledésbe merítve azt, honnan származott.

Ha a középkorban el kellene mennem egy misére, biztos, hogy húsvétkor mennék, mert a középkorban az igehirdetőnek **kötelessége** volt a hívek megnevettetése (*risus paschalis*), hogy átéljék a húsvét **ÖRÖM**hírét. Ezt elősegítendő az igehirdetők „Ugráltak, tomboltak, állati hangokat utánoztak, csakhogy nevetésre bírják a hallgatóságot”(Ravasz László: Homiletika). Ez tévút volt, mert magának a húsvéti evangéliumnak kellett örömet támasztania (Jn 20,20; Lk 24,32).

Összefoglalásul: szabad locsolkodni, „nyuszizni”, hímes tojást adni húsvétkor, **az ünnep és a jelképek igazi értelmét szemünk előtt tartva, hisz valóban minden Krisztusra és a Feltámadásra mutat.** Ezért kell a nagyhéten, önvizsgálatot tartva eljutnunk ahhoz a Krisztushoz, aki elvette mindazt a sötétséget, amit felfedeztünk és felfedtünk magunkban előtte. Így érthetjük meg a húsvét lényegét: az egyszeri és végső győzelmet a halál és a bűn megköztözöttsége felett, aminek elfogadására felkészülhetünk és fel is kell készülnünk.

Kegyelemben gazdag húsvétot kívánok mindenkinek.

LZ